

CO NEVÍŠ

DOPADENÍ VRAHA
JE JEN ZAČÁTEK...

JOANN CHANEYOVÁ

**CO
NEVÍŠ**

CO NEVÍŠ

JOANN CHANEYOVÁ

 Fortuna
Libri

Original title: WHAT YOU DON'T KNOW
Copyright © 2017 by JoAnn Chaney
Published by arrangement with Flatiron Books. All rights reserved.
Cover images © Arina P Habich, hxdbzxy/Shutterstock

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2017
Translation © Alena Peisertová, 2017

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Odpovědný redaktor Ladislav Niklíček.

První elektronické vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-754-6150-6 (pdf)

*Mamince a tatínkovi,
kteří mi vždycky říkali,
že bych měla psát.*

TAM
DOLE

19. prosince 2008

Jako by to byl záběr z filmu: dva muži vystupující ze starého hnědého vozu, oblečení v levných oblecích a ještě levnějších botách. Jeden z nich má klobouk, černé panama, což mu dodává vzhled mafiána z dvacátých let. Ale žádná prohibice, žádné Miami; tohle je Denver v roce 2008, venku je zima a člověk v panamáku vypadá jako blázen, ale neřekli byste mu to, pokud byste nechtěli, aby vás nakopal do zadku. Možná že ten chlapík vypadá jako blázen, ale je to taky drsňák, což poznáte, když se vám podaří podívat se mu do očí. Možná byste řekli, že mu ten klobouk dala nějaká žena a vystřelila si z něj, když mu napovídala, že v něm vypadá hezky a sympaticky, ale kdepak. Ten člověk se jmenuje Ralph Loren, což zní jako špatný vtip, ale ne, nikdo si neodvážil vystřelit z detektiva Lorena, *nikdo*, ani hezká, vlnatá dívka. Loren nemá smysl pro humor – ani divný, ani škodolibý; zkratka žádný. Narodil se bez této schopnosti. Život je těžký, když v něm chybí smích, ale stěží můžete postrádat něco, co jste nikdy neměli. Alespoň se to říká.

Ale přejděme k druhému muži, k tomu, jenž vystupuje z vozu na straně spolujezdce, vysoký chlap s širokými rameny a bradkou, která začíná šedivět. Muž obejde auto, nenamáhá se vyhnout špinavému sněhu navršenému na obrubníku a šlápně přímo do něj. Později toho bude litovat, až se vrátí v mokrých ponožkách a s mrznoucími prsty na nohou ke svému stolu. Paul Hoskins patří k lidem, kteří si nelámou hlavu tím, co udělají, a později litují svých rozhodnutí. Vždycky takový byl

a vždycky bude, do skonání světa, amen.

„Jdeme na to?“ řekne Hoskins s pohledem upřeným na dům, kam mají namířeno. Je rozlehlý, cihlový, spíš vysoký než široký, ve předu má velký arkýř. Nic tradičního, není to dům, který obvykle vidáte v Denveru. Není to dům, který jako mnoho jiných vyrostl v osmdesátých letech pro davy lidí, kteří se sem hrnuli – hlavně z Kalifornie, což vám dojde, když slyšíte, jak místní mluví, a vidíte, jak řídí, – tenhle nevypadá levně, rozhodně ne tak levně jako další příbytky v ulici. Kolem budovy jsou v elegantních skupeních rozmístěné stromy a keře. Listí na nich je teď suché a hnědé, větve obtíženy barevnými vánočními světly. Za domem je umělé jezírko s moem z plochých prken a loďkou pro dva. V jezírku jsou ryby a žáby, ale vodní hladina je nyní pokryta tenkou vrstvou ledu. Hoskins přemýšlí, jak to tam asi vypadá na jaře, když všechno kolem ožije. „Jdeme pro toho darebáka?“

Loren si povzdychne, sáhne pod sako a uvolní pistoli, aby se k ní mohl rychle dostat, kdyby bylo třeba. Ti dva jsou policajti, detektivové, parťáci; pracují spolu už dlouho a ještě nějakou dobu to tak bude, ačkoli se nemají nijak zvlášť v lásce. Ale táhnou to spolu, protože se jim v práci daří, *klape* jim to, a to se nestává tak často, jak by si člověk přál. Dobrá spolupráce je jako dobré manželství, a jak mnozí vědí, dobré manželství je vzácné.

Ale i v nejlepším manželství se to někdy zvrtně.

„Zatracená práce,“ lamentuje Loren. „Příšerná díra. Kéž bych už sem nikdy nemusel.“

Kráčejí po příjezdové cestě, z níž kluk od sousedů za deset babek pečlivě odmetl sních, až k předním dveřím. Jsou velké a masivní, dubové, odrážející matné temné světlo. Je brzy ráno, před sedmou, všude panuje klid. V domě se zdá být tma a ticho, ale Hoskins ucítí jemnou vůni čerstvě uvažené kávy

a zakručí mu v žaludku.

„Připravený?“ zeptá se Loren.

„Jo.“

„Jo?“ řekne Loren uštěpačně. „A co tvůj pupek? Hroznej zvuk. Nejradši bych ti jednu vrazil.“

Hoskins neodpoví. Je na podobné kecy za těch deset let zvyklý. Zjistil, že nejlepší je neodpovídat. Bezpečnější. Loren se naváží do každého, kdo se namane, ale sám to nebere. Naposledy to bouchlo před třemi lety, když Hoskins utrousil neuctivou poznámku o Lorenově matce – je to tak, když chceš nějakého chlápka nasrat, jdi po jeho mámě, i když ji neznáš, i když je třeba mrtvá – a Loren mu přerazil nos. Bylo z toho vyšetřování a důtka. Několik sezení u policejního psychologa. Ale stejně je přinutí, aby spolu pracovali dál. Jestli se Hoskins něco o svém parťákovi dozvěděl, tak to bylo tohle: je lepší být zticha. Ne že by se Lorena bál, ne že by mu ve rvačce nestačil, ale než aby došlo na pěstní souboj s boxerem navlečeným přes klouby (Hoskins se už od devíti let domníval, že podobné řeči takhle končí), je lepší nemluvit. Otec mu často říkal, aby držel hubu, a měl pravdu: ticho často věci usnadní a zjednoduší.

Loren zvoní, tiskne palcem svítící knoflík tak silně, až mu kloub na prstu zbělá, a hned nato začne klepat na dveře. Loren není trpělivý muž. Připomíná hrnec vroucí vody, která co nevidět přeteče na sporák, nebo přefouknutý balon. Jeho pěsti narážejí do dveří a vydávají silný dutý zvuk, při němž se Hoskinsovi rozbuší srdce. Ale nic neříká.

Trvá to chvílku – třicet sekund, možná několik minut, kdo ví – než se dveře otevrou. Hoskins myslel, že by Jacky Seever v tuto časovou hodinu mohl být v županu nebo mít na sobě jen spodky, v rozkroku zažloutlé, ale on má jako vždy oblek. Seever patří mezi ty, kteří i trávník kolem domu sečou v obleku; on v těch zatracených hadrech snad i spí. Trojdílné obleky, všechny v neměnných odstí-

nech břidlicové šedi či tmavé modři, kalhoty, sako a vesta se stříbrnými hodinkami vykukujícími z kapsičky. Ty obleky jsou skvěle ušité a drahé; díky nim vypadá Seever jako světák, a Hoskins ho nenávidí. Nikdy si něco takového kvůli mizernému platu policisty nemohl dovolit, ale to není jediný důvod. Seeverovy obleky a jeho nehty, pečlivě ostříhané a naleštěné, a vlasy s pěšinkou na pravé straně, nalakované tak, že jsou tuhé jako beton. A ty brýle – proboha, kovové obroučky a v nich samozabarvovací skla, která na ostrém světle ztmavnou – ty zatracené brýle Hoskins nenávidí nejvíc. Každý, kdo dobrovolně nosí tyhle brýle, je kretén. Hoskins vyrostl v chudých poměrech; získal přirozený odpor k chlápům, kteří se naparují jako pávi a mávají roličkami bankovek. Seever k nim patří, protože má prachy. Ale je ještě horší než had v trávě. *Jak falešnej niklák*, řekl by Hoskinsův táta. Nebo latinsky *humus levákus*.

„Pánové?“ řekne Seever. Chce, aby ho všichni oslovovali Jacky, ale Hoskins by to nikdy neudělal. Pro něj bude tenhle mizera vždycky jen Seever. „Je brzy, vidíte? Mohu pro vás něco udělat?“

„Hele, tlouštíku,“ řekne Loren mírně a udělá krok, aby Seever musel couvnout a udělat jim místo. Seever je malý; nezabránil by jim vejít do domu, ani kdyby chtěl. „Vy víte, proč jsme tady.“

Na Seeverově vestě jsou stopy moučkového cukru, mezi prsty zbytky jahodového želé. Jaká nedbalost. V posledních dnech jí víc a častěji. Sledovali, jak Seever mizí v restauracích a prodejnách u benzinek a vychází s plastickými krabičkami teplých jídel a plechovkami dietní koly. Seever jí, když je ve stresu. Jakmile si uvědomil, že jej policie nepřetržitě sleduje a snaží se ho dostat, přestal se ovládat. Za minulý týden přibral. Břicho se mu nad páskem kalhot mírně dme, tvídovou vestu stěží dopne. Jeho obleček by lépe padl někomu štíh-

lejšímu, možná slyšel před časem i jemu, ale teď ne. Ani košile nedokáže zcela zakrýt spodní část břicha s tuhými černými chlupy a rudými striemi.

Hoskins následuje parťáka do domu. Zastaví se a strčí Seeverovi do rukou kus papíru. Povolení k domovní prohlídce. Stojí tam, že jde o marihuanu, ale oni kašlou na nějaké drogy. Bylo by jim jedno, kdyby byly z trávy i cihly v jeho kuchyňské zdi. Potřebovali jen najít způsob, jak se dostat do Seeverova domu. Týdny jezdili a snažili se nachytat Seevera při něčem jiném, než že se přejídá nebo škrábe na zadku. Tohle je to nejlepší, co jim mohl soudce Vasquez dát. To nejlepší, co *by* jim dal jakýkoli soudce, protože žádný z nich neměl Lorena rád. Loren na to kašlal, což někdy všechno ještě zhoršovalo, a tak to byl Hoskins, kdo o povolení k domovní prohlídce zažádal, kdo musel nasadit úsměv a objasnit situaci, Hoskins musel škemrat o pomoc. Ale takhle to zkrátka s Lorenem je a vždycky bylo. Loren něco za každou cenu chce, a někdo jiný to pro něj získá.

„Tráva?“ řekne Seever, držící povolení mezi ukazováčkem a palcem, jako by štítivě. Na první pohled to vypadá, že drží útržek použitého toaletního papíru. Čte, směje se, vydává zvuk, který připomíná tříštící se sklo. „Dobře víte, že tady nic takového nenajdete.“

„V pořádku,“ ozve se Loren. Usmívá se, přesněji řečeno cení zuby, takže vypadá spíš jako vzteklý pes než člověk. „Mám pocit, že najdeme, co hledáme.“

Seever zavře přední dveře, studené ranní světlo zůstane venku a Hoskins chvíli nic nevidí. To není dobré. Žaluzie jsou zatažené, interiér domu je tmavý. Jeho oči ještě neměly dost času, aby se přizpůsobily. Přemítá, jestli to Seever ví, jestli využije této zvláštní chvíle k tomu, aby si zachránil kůži, aby zabil ty dva policajty, kteří ho chtějí na zbytek života strčit za mříže.

Ale Seever se ani nehne, jen stojí u dveří, paže svěřené, protože, ať dělá nebo říká cokoli, je to zbabělec.

„Kde chcete začít?“ zeptá se. Je milý, lhostejný. „Nahore? Gloria je o víkendu u své matky, tak můžete –“

„Pod domem,“ řekne Loren. „Chci to tam vidět.“

Ale sklep je zatopený, plný zapáchající vody, neidentifikovatelných kousků a olejových skvrn. Hoskins stojí nad pojistkami v prádelně a pozoruje odraz tří postav v černé vodě, mávne rukou a jeho dvojče tam dole udělá totéž.

„Čerpadlo se porouchalo,“ řekne Seever. Usmívá se. Hoskinsovi se zdá, že potutelně. Jako by se mu podařilo všechny doběhnout. „Musím objednat instalátéra, ale pořád nemám čas.“

Loren přiloží ruku k ústům a odkašle si. Je nastydlý a nemůže se kašle zbavit, ne v tomto ročním období, když navíc stále trčí venku, vysedává v autě, sleduje Seevera a číhá na tuhle chvíli. Hoskins a Seever trpělivě čekají. Loren si otře ústa starým kapesníkem, který vytáhl z kapsy.

„Myslíte, že jste chytrý, vidíte?“ řekne Loren. „Myslíte, že jste na všechny vyzrál, ale mě neoblbnete.“

„O co jde?“ podiví se Seever, ale pohledem téká po místnosti. Začíná vypadat jako pes zahnaný do kouta, oči do široka otevřené, vyděšený. A to je teprve začátek.

„Ten odtok se musí uvolnit,“ řekne Loren. Sundá si klobouk a podá ho Hoskinsovi. Potom kabát. Pak strčí prsty do uzlu na kravatě a trhnutím ji uvolní. „Máte štěstí, vím, jak na to. Můj otec byl instalátér, brával mě s sebou, když ho někam zavolali.“

„Někoho seženu...“

„Blbost, udělám to hned,“ trvá na svém Loren, protože ví, co tam dole je, pod těmi prkny zaplavenými vodou. Všichni to vědí. „Ušetříte peníze, když nebudete muset nikoho volat. Kromě toho nemám naspěch. A co ty, Paulie? Máš něco?“

„Kdepak.“

„A vy, Seevere?“ Loren má na předních zubech černé skvrnky. Zrníčka mleté kávy nebo pepře. „Nemáte nějaké rande?“

Seever zavrtí hlavou. Jeho potutelný úsměv je pryč.

„Výborně,“ řekne Loren. Sehne se, rozváže si boty a sundá je. V levé ponožce má díru, velký palec čouhá ven. Odkopne boty stranou, jedna z nich narazí do boku pračky. Pak si sedne, natáhne nohy nad čtvercový otvor v podlaze a pomalu se ponoří do zatuchlé vody. „Spravím to rychle, a potom počkáme, až to odteče. Možná byste mi mohl nabídnout trochu toho kafe, Seevere. Bylo by to fajn.“

Ten dům Hoskinse znervózňuje, ačkoli nejdřív neví proč. Mohl by to být ten podivný, vlhký pach, který útočí na jeho nos, ač ho překrývá vůně vánočního stromku a vanilkových svíček, nebo hromada skleněných květinových váz, vyrovnaných v rohu garáže téměř až ke stopu, zaprášených a špinavých. Nakonec Hoskins dojde k názoru, že to jsou ty fotografie, které ho vyvádějí z míry ze všeho nejvíc. Fotky jsou všude, matné, zarámované, většinou je na nich Seever. Jeho ženu není na fotografiích moc vidět – spíš je autorkou těch snímků. Mačká spoušť, aby zachytila manžela v mnoha pozicích. Kdyby měli děti, nebo alespoň psy, možná by to bylo jiné. Ale takhle je tu Seever ve slunečních brýlích, v rukou drží lesklého pstruha. Seever v Disney Worldu, stojící nemotorně ve stínu obrovského stříbrného golfového míčku. Seever ve Velkém kaňonu, na mostě Golden Gate. Vždy poblíž

nějaké zajímavé památky. To Hoskinse znervózňuje, Seeverův obličej rozmístěný po celém domě, jeho prasečí očka sledující každého, kdo projde kolem.

V koupelně, když si utírá ruce do směšného ubrousku a snaží se vyhnout výšivce ve tvaru růží, si Hoskins všimne fotografie opřené o nádrž u toalety. Kdo by se chtěl dívat na fotku, zatímco sedí na záchodě a ulevuje si?

Je to samozřejmě Seeverova fotografie. Tentokrát pózuje před svým domem, za sebou má cihlovou zeď a velký arkýř, cedulka s číslem domu je přibita vedle dveří. Usmívá se, paže široce roztažené, ruka v bílé rukavici třímá kytici rudých karafiátů.

Je převlečený za klauna.

„Rád navštěvuji děti v nemocnici,“ řekl mu Seever před několika týdny, než začal být nervózní, když ještě fakt, že jej sledují dva policisté, považoval za vtip. Viděl, jak parkují, jak jej sledují, a přiloudal se k nim na kus řeči o počasí nebo o tom, jak se povede v příští sezóně klubu Broncos. Tenkrát ho sledovali k jedné z restaurací, které vlastní, a on je pozval dovnitř, na oběd. Seděli v boxu, Hoskins a Loren na jedné straně, Seever na druhé. Dali si sekanou s hráškem, jablečný koláč a kávu. „Rozesmát ty děti – to mi dělá dobře.“

Věděli všechno o jeho práci dobrovolníka; sledovali ho v nemocnici, jak chodí do pokojů, kde leží děti a čekají, až jim bude líp, nebo se jejich mizerné životy alespoň prodlouží. Vyhublé děti bez vlasů, děti popálené, zbité, i děti, které si zlomily nohu, když se poflakovaly po venku. Nejdřív byli přesvědčeni, že Seever je kromě jiného zvrhlík, *pedofil*, ale nebyl. Ty děti ho měly rády, odváděl dobrou práci. Seever byl magor, zmetek v mnoha ohledech, ale na děti byl hodný. Zdál se být téměř normální, když byl ve svém kostýmu, pobíhal sem a tam, držel

se za nos a mával nafukovacími zvířátky.

„Proč klaun, Seevere?“ zeptal se Loren a nasypal lžičku cukru do kávy. Zdálo se, že je tím zcela vyveden z míry. „Většina dětí se podobných věcí bojí.“

„To není pravda,“ bránil se Seever. Horní knoflík na košili měl rozepnutý a Hoskins viděl, že mu na krku visí zlatý křížek. „Děti klauny milují.“

„Nejsem si tím jistý.“

„Ale každý miluje klauna,“ řekl Seever a zamrkal. „Je to přítel všech. Víte, myslím si, že klaunovi by prošla i vražda.“

Trvá čtyři hodiny, než voda odteče. Ve chvíli, kdy je vidět mokrá, špinavá podlaha, pošlou dolů laboratorního technika. Má na sobě plastovou kombinézu, masku a žluté rukavice. V ruce drží malou lopatku, podobnou té, kterou sázíte květiny na zahradě.

Ale on nesází květiny. Ani nehledá marihuanu.

Není dole ani deset minut, když horečně zavolá. Tentokrát jde dolů Hoskins. Vyhrne si nohavice a kolébá se jako kachna k technikovi, který je v nejvzdálenějším rohu.

„Smrdí to tu,“ říká technik. „Ať se nepozvracíte. Aspoň ne hned tady.“

Opravdu to příšerně páchne. Hoskinsovi se vybaví vzpomínka, jak jeho exmanželka zahodila kus syrového vepřového masa do odpadků. Prohlásila, že to maso se začíná kazit a že ho nebudou jíst. Popelnice stála na slunci několik dnů, maso se kazilo a kazilo a naplnilo okolí pachem, který zvedal žaludek a dováděl psy k šílenství.

„Co je to?“ ptá se Hoskins.

Technik ukáže na zem, na drn – v místě, kde tu špínu odhr-

nul. Je tu kus látky. Modrobílý flanel. Zřejmě tričko. Větší část je ještě uvězněná v zemi, není vidět. Vedle látky, částečně zabalená, leží paže. Shnilá tak, že Hoskins místy vidí kost, ale stále je tu ještě maso, zčernalá potrhaná kůže, na okrajích zkroucená, jako papír, který ožehl oheň.

„Je to tady!“ vykřikne Hoskins a stáhne se. Ten zápach je silný, velmi silný. Začíná mu být špatně. „Našli jsme to.“

Nad hlavou slyší kroky, nohy dupající po podlaze. Bolestný výkřik, potom mluví Loren. Hoskins neví, co říká, ale poznává ten hlas, povědomý hlas svého partáka. A potom ještě jeden hlas, silnější než Lorenův. Seever. Křičí.

SAMMIE

29. prosince 2008

Jednu věc se Sammie Petersonová za ta léta naučila. Všichni si myslí, že když je holka hezká, je taky pitomá.

Ví, že o ní si to myslí taky. Poznává to, když se na ty chlapy podívá. Jako by měli u hlav bubliny, stačí si jen přečíst, co je v nich napsáno. Kopou ve sklepech a přizvali ji, aby si mohla obhlédnout místo činu a přesně je popsat v novinových článkách. Nelíbí se jí tam. Prostor pod domem je velmi malý a stísněný, přestože vytrhali skoro všechna prkna a odstěhovali pračku a sušičku. Sklepní prostor se tak vlastně stal součástí domu. Muži mohou stát vzpřímeně, ruce v bok nebo zkřížené na prsou, a zkoumat, co tam Seever zanechal. Vidí, že se přece jen odváží se jít do sklepa, cítí jejich pohledy na zadku, na prsou, na ústech, ale rozhodně ne v očích. Slyší, jak mluví, a třebaže se nezmiňují o ní, šeptají, když si jdou ven zakouřit nebo míří ke svým vozům. Nemají ji rádi, nejen proto, že je z *Postu* – žádný policajt nemá rád zvědavé novináře – ale taky kvůli Hoskinsovi. Jsou před lidmi opatrní, chovají se, jako by se skoro neznali, nedotýkají se jeden druhého, nemluví spolu, i když by to třeba někdy šlo, ale stejně to o nich všichni vědí.

„Řekls to někomu?“ zeptala se přednedávnm. Leželi v posteli, televize byla zapnutá, ale bez zvuku. Líbilo se jí mít zapnutou televizi, když se milovali. Líbil se jí pokoj plný mihotavého televizního světla. „Myslím o nás.“

„Proč bych to dělal, děvče?“ podivil se. „Do toho nikomu nic není.“

„Mám pocit, jako by to lidi věděli.“

„Jako kdo?“

„Jako všichni.“

„No jo, to asi Loren,“ řekl Hoskins a usmál se. Ale v tom úsměvu nebylo nic laskavého, nic povědomého. Hoskins byl dobřej chlap, a tenhle úsměv se k němu nehodil. Pak Sammie mrkla a bylo to pryč. „Ten pacholek ví všechno, a neumí držet jazyk za zuby.“

„Možná.“

„To je v pohodě,“ řekl a sáhl po sklenici vody na nočním stolku. Kéz by mu viděla do obličej. „Nedělej si starosti.“

Nedělá si starosti, pokud nepomyslí, co bude, až to o Hoskinsovi zjistí manžel. Ne že by se Deana bála, že by snad mohl něco provést, ale nechce ho ranit, nechce se mu dívat do tváře, až na to přijde. Štve ji, že to vědí *všichni*. Je jí jasné, co říkají, slyšela je.

Coura.

Děvka.

Lidi si myslí, že spí s Hoskinsem, aby se dostala do Seeverova domu, aby měla informace o vyšetřování z první ruky, aby o něm mohla psát do *Postu* a dělat z nich blázný. Protože přesně tohle sdělovací prostředky dělají. Všichni mají Hoskinse rádi, myslí si, že je dobřej chlap, ale nejsou blázni. Vědí přesně, o co jde. Vidí, že ho využívá. Je dobrá, ale mohla by být lepší. Spí s ním, aby se prosadila, říkají si. Šoustá s ním kvůli tomu případu.

A je to pravda. Alespoň zčásti.

Ale Sammie by to nepřiznala, ani kdyby jí přiložili pistoli k hlavě. Není na to moc pyšná, že dovolí Hoskinsovi, aby se jí dotýkal, že se před ním předvádí, a pak jde domů a lže manželovi jen proto, aby byla lepší než ostatní novináři, aby urvala pořádné sousto. Lidi netuší, jaké je to být v redakci míst-

ních novin. Den za dnem. Recenze nudných knížek, články o výstavě psích mazlíčků. A přitom by chtěla napsat něco *pořádného*. Něco jiného. Ale když editor rozděluje zajímavá témata, vždycky ji přeskočí a ona znovu píše o pletařském klubu v Highlands Ranch, který rozdává příkrývky bezdomovcům, nebo o psu s protézou. Celý život si přála být reportérkou, myslela, že to bude úžasné, že dosáhne skvělého úspěchu, a když získala místo v *Postu*, byla přesvědčena, že má cíl na dosah. Teď už to bude jednoduché. Ale nic v životě není jednoduché. Musí být trpělivá a čekat. Když se naskytla příležitost, chopila se jí.

Ale *stejně* ji uvádí do rozpaků, že se o ní mluví, že jí nadávají a chovají se k ní chladně. Přece jen dělá svou práci, jak nejlépe umí. A jestli k tomu patří i sex? Kdyby byla muž, nikdo by se o to nestaral. Možná by jí ještě pogratalovali, dali metál. Její vztah k Hoskinsovi jí umožňuje každé ráno proniknout za policejní zátarasy, zatímco ostatní novináři zůstávají trčet venku, daleko od Seeverova domu. Stojí na ulici s notebooky, magnetofony, kamerami. Někteří mají dokonce přívěsy, skládací stolky a termosky s horkou kávou a studené koblihy. Jsou tam žurnalisté známých jmen z New Yorku nebo L. A., na prostranstvích u domů si postavili stany, vysedávají v nich celé dny a čekají, že se něco stane. Sammie slyšela, že někteří sousedé vybírají od novinářů poplatky za to, že se usadili na jejich pozemcích, že používají jejich toalety. Ona je míjí, ví, co se děje uvnitř, už má v hlavě článek o dalším těle, které vynášejí v černém pytli z domu.

Ještě něco se Sammie naučila: když už se rozhodnete s někým spát, zjistěte si, jestli je dost důležitý.

Muži, kteří vykopávají jedno tělo za druhým, stále mluví šeptem, Sammie stále píše články a stále si to rozdává s Ho-

skinsem. A tak pořád dokola.

Je zvláštní být v Seeverově domě, mezi jeho fotografiemi, vidět utěrky, které jeho žena sundala z háčku vedle kuchyňského dřezu, než musela dům opustit, a keramický vánoční stromek uprostřed jídelního stolu. Jedna plastová svíčka je našikmo. Ale možná je to zvláštní jen pro ni, protože pro Seevera před lety pracovala. Je to celá věčnost; bylo to dřív, než vystudovala, získala místo v novinách, vdala se. Dělal servírku v Don's Café, v jedné z restaurací, které Seever vlastnil. Už tam pracovala asi měsíc, když uviděla Seevera poprvé. Zastavil se tam, jen aby se ujistil, že je všechno v pořádku. Měl na sobě drahý tvídivý oblek, jeho nehty byly čisté a naleštěné. Býval to tenkrát hezký muž s hlubokýma tmavě hnědýma očima a výraznými rty. Ale už tehdy si Sammie všimla, že má trochu roztřesenou bradu i celé tělo a sklony k obezitě. Byl ten typ. Seever ji poprvé nic neřekl – objevil se v době polední špičky a nebyl čas seznamovat se s někým, kdo pobíhá mezi stoly a kuchyní s podnosy kuřecích řízků, kukuřičné kaše, brambor a proskurníku.

Ve skutečnosti se s ním seznámila až při druhém setkání. Potřásla si s ním rukou a představila se. Seever měl na sobě klaunský oblek, aby pobavil děti v restauraci. Předváděl bláznivé tanečky a legrační nafukovací zvířátka. Vypadal jako moula; většině mužů by to asi vadilo, ale jeho to zjevně bavilo. Tak to bylo. Měl radost, že se děti smějí a tleskají, že si z něj dělají legraci. Jedna holčička odstrčila talíř s lívanci a šla se Seeverem tančit. Roztočil ji jako baletku, až se jí zvedla sukýnka. Holčička se smála, že sotva popadala dech. Sammie sledovala, jak dovádějí, spolu s návštěvníky restaurace, v jedné ruce šálek kávy, na tváři úsměv. I ostatní se usmívali, ale Seever oslo-

vil jen ji, když dotančil, protože si všiml jejího pohledu – jistě, vždycky si všeho všímal, byť jen koutkem oka.

„Máte ráda děti?“ zeptal se. Přistoupil k ní, zatímco uklízela stůl v boxu. Sklonil se, sebral z lavice brčko a podal jí ho.

„Nemám ráda, když ječí,“ odpověděla s úsměvem. „Ale váš taneček s tou dívkou byl roztomilý.“

„Samantha, vidíte?“

„Všichni mi říkají Sammie.“

„To je hezké.“

Pak pro ni udělal z růžových balonků psa. Moc se to psu nepodobalo, byly to zkrátka dva růžové balonky. Ale neřekla mu to. Odpoledne, než odešel, jí dal žlutou kopretinu, kterou měl zastrčenou v klopě.

Hoskins jí řekl, že Seever už tehdy zabíjel, ale pracoval opatrně, nespěchal, vybíral si oběti, které nikdo nepostrádal, které s ním nemohly být nijak spojovány. Bylo to jiné než v pozdějších letech, kdy Seever začal být líný a ledabylý, kdy si myslel, že je neporazitelný. Nechal Carrie Simmsovou utéct a pravda začala vycházet najevo. Sammie si občas láme hlavu, nač Seever myslel, když jí dal tu kopretinu, zda ji chtěl vzít do svého domu, svázat, mučit a nakonec zabít, jako to udělal s mnoha jinými. Ale když o Seeverovi přemýšlí teď – o Seeverovi, kterého znala, toho chlapíka v drahém obleku, s dokonalým úsměvem – nedokáže si představit, že by někoho zabil; nedokáže si to představit, i když se živí psaním a o spisovatelích se říká, že mají bujnou fantazii. Samozřejmě ví, jako každý druhý, že na ni léta působí televize a filmy a knihy a že největší bídák nebývá zpočátku podezřelý, vypadá jako nevinátko, stále se směje, je vstřícný k ženám, a rozhodně není hrubý.

Z prostoru pod domem zatím vyprostili sedm těl – pět žen a dva muže – a všichni doufali, že sedmička je šťastné číslo a že

by to mohl být konec. Že už kromě špíny a červů nic nenajdou. Oběť číslo sedm vytáhli předevcírem, prameny zrzavých vlasů ještě držely na rozpadající se lebce, pankáčská košile plandala na hubeném těle. Později se dozvědí, že ten kluk se jmenoval Kenny Fitz, že utekl z domova jako mnohokrát předtím, ale tentokrát už se nevrátil. Později dostane Sammie od Kennyho matky chlapcovu fotografii, aby ji v *Postu* otiskli spolu s článkem. Sammie se na ni nebude moct ani podívat. Ta fotka představuje pohled do minulosti, na usmívající se dítě, které jednoho dne narazilo na chlápka v tvídovém obleku. Bude si přát, aby dokázala vrátit čas a varovat ho, říct mu, aby šel domů, dal mámě pusku a srovnal se. Ale nejde to, a tak doufá, že Kenny Fitz nevěděl, co přijde nakonec, že nebyl vyděšený, když mu Seever omotal prodlužovačku kolem krku a utáhl ji. Doufá, že Kenny v posledních chvílích myslel na něco hezkého. Na maminku. Nebo na psa, kterého opustil a který stále odpočívá v jeho prázdné posteli, čenichá a naprázdno mává packami.

„O to dítě se starali. Milovali ho. Víš, jak to vím?“ řekl Hoskins poté, co chlapcovo tělo nacpali do plastového pytle a odvezli je dřív, než zjistili, kdo to je. Hoskins moc nejedl a skoro nespál, viděla to na jeho obličej, prozrazovaly to tmavé kruhy pod očima. „Ty jeho zuby. Měl je v pořádku. Plomby, rovnátka. To není zadarmo. Někdo za to zaplatil. Ten, kdo ho miloval.“

Další den najdou osmé tělo. Sammie je v kuchyni, nalévá si šálek kávy a poslouchá, jak si jeden z techniků stěžuje na svou práci.

„Když smrkám, jdou ze mě jen ty černý sračky. Tam dole je to odporný. Nevím, jak dlouho to ještě vydržím.“

„To je mi líto,“ říká Sammie. Už ani neví, kolikrát za den to opakuje. „Je to hrůza.“

„O *tomhle* byste měla psát. Jak odporný to tam dole je. Je to jak noční můra, a já se nemůžu probudit.“

Zjistila, brzy poté, co začala každý den chodit do Seeverova domu, že je nejlepší, když ty chlapy nechá lamentovat. Nejdřív se je snažila přesvědčovat, poukazovat na to, že dělají svou práci, že jsou placeni za to, aby dřepěli pod domem a vyhrabávali mrtvá těla. Nikdo nečeká, že to budou dělat zadarmo. Ale ti muži zuřili, když říkala podobné věci, a tak držela pusy a tvářila se soucitně a provinile, když došlo na stížnosti. Bylo to lepší.

„Už to brzy skončí,“ říká.

„Doufám, kurva, že jo.“

Někdo ve sklepním prostoru vykřikne. Sammie nerozumí, co říká, ale poleká se, trhne sebou a narazí bokem do pultu. Určitě tam bude mít modřinu. Ignoruje bolest a nahlédne do prádelny, kde je hlouček mužů. Jsou rozčilení, plácají si dlaněmi, mávají pěstmi.

„Našli další tělo,“ říká technik, který jí kouká přes rameno. Jeho dech páchne jako vlhká lepenka. „Do prdele, je to tak. Je jich tam víc.“

Sammie se pomalu otočí a jde zpátky do kuchyně. Káva se vylila – vůbec si nepamatuje, že by se to stalo – a hrnek se líně koulí po pultu sem a tam, jako by jím pohyboval nějaký duch. Vezme roli papírových utěrek, sehne se ke kachlíčkové podlaze, snažíc nevnímat vzrušený hovor ve vedlejší místnosti, a dotkne se louže, z níž stále uniká pára.

HOSKINS

5. ledna 2009

V Seeverově domě pracuje skupina specialistů, kopou ve sklepním prostoru a sepisují vše, co vytáhnou ze země. Je to zdlouhavá práce, nevděčná. Zatím našli jedenáct těl, a to prozkoumali jen jeden roh místnosti, několik stop čtverečních. Nazývají to kvadrant jedna. Devět obětí jsou ženy a na jednu z nich se hodí popis dívky, která zmizela roku 1988 ve Fort Collins. Před dvaceti lety, uvažuje Hoskins. Kolik lidí mohl Seever za dvacet let zabít?

„Nikoho jsem nezabil,“ tvrdí Seever. Ti tři jsou pohromadě. Hoskins, Loren a Seever. Rodinka, říká si Hoskins, nikdo nechybí. Sedí ve výslechové místnosti. Je těsná, klaustrofobní. Ventilátor vháni dovnitř buď horký, nebo studený vzduch, teplota není nikdy příjemná. „Všechno je to jeden velký omyl.“

„Takže těch jedenáct těl, které jsme vytáhli zpod vašeho domu, je jen výplod mé fantazie?“ ptá se Loren. Sedí proti Seeverovi u malého kovového stolku, před sebou má šálek kávy. Seeverovi nic nenabídl. Hoskins je u dveří, paže založené na prsou. Neustále myslí na poslední oběť, kterou vyprostili. Měla provázek omotaný kolem zápěstí a na krku šátek, jedním koncem nacpaný do úst. Udusila se, řekl koroner, cucala cíp šátku a on jí zapadl do krku. Zabil ji hedvábný šátek potištěný rudými květy vlčích máků.

„To je všechno, co jste našli?“ vyzvídá Seever. Pokud jde o jeho obhajobu, souhlasil, že s nimi bude mluvit bez právníka. Není hloupý, jen šílený.

„Je jich tam víc?“

„Ó ano, jistě.“

„Kolik toho tam dole ještě najdeme?“

„Nic.“

„Kolik jste jich zabil?“

„Všechny.“

Hoskins si přejíždí prsty po rtech. Jsou suché, rozpraskané. Jeho ruce voní jako mýdlo na nádražních záchodcích – levně, obyčejně, ale povědomě. Tohle není první Seeverův výslech, a nebude poslední. Zdaleka ne. Je to licoměrný hajzl, baví ho souboj, rád si s nimi pohrává. Mluví v kruzích, někdy říká pravdu, ale většinou jsou to lži, kecy vymyšlené pro vlastní pobavení. Jacky Seever sedí za mřížemi, je vinen, nikdo s kouskem zdravého rozumu v hlavě si nemůže myslet nic jiného – ale on je uvolněný, vlasy odhrnuté z čela, ulízané, jako by je měl napomádované, ležérní úsměv na tváři, jako by ho nic netrápilo. Jako by očekával, že brzy půjde domů, posadí se na kuchyňskou židli a pustí se do oběda.

„Co jste udělal s jejich prsty?“ zeptá se Loren. Je to dobrá otázka, opodstatněná, neboť každé oběti, kterou vynesli ze sklepení, chyběl alespoň jeden prst. Na levé ruce, na pravé ruce, různě. Seever, zdá se, nebyl vybíravý. Detail, který nezveřejnili. Hoskins to utajil i před Sammie, protože by to při první příležitosti pustila do tisku. Možná je do Sammie zamilovaný, ale to ještě neznamená, že je idiot. Sammie si myslí, že lidi by měli vědět všechno, že by se nic nemělo zatajovat – ovšem ne kvůli obecnému blahu, ale kvůli ní. Předhodila by podrobnosti o chybějících prstech čtenářům, naservírovala by jim to jako číšník, který přinese ke stolu stříbrný podnos a pak teatrálně zvedne poklop.

„Prsty?“

„Přesně tak, netvařte se jako hňup. Používal jste ty prsty k nějakým zvrhlým výstřednostem? Zdá se, že dáváte přednost prostředníčkům – strkáte si je do zadku? Dělá vám to dobře?“

Seever se usmívá. Rád mluví, občas nezavře pusou, ale Hoskins má pocit, že se stejně nikdy nedozví pravdu, a možná že na tom ani nezáleží.

„Mám dotaz,“ řekne Hoskins. Je to poprvé, co se ozval, protože většinou vede výslech Loren; je v tom lepší, ví, nač se ptát. Hoskins je tam spíš do počtu, pomůže, když je třeba, zafunguje jako svědek, kdyby se něco zvirtlo. Dohlíží na Lorena, aby se choval slušně.

„Jaký dotaz?“ řekne Seever. Jeho oči jsou zelenohnědé, v levém oku pod zorničkou má světlou skvrnku.

„Proč jste je všechny pohřbil ve sklepení?“ ptá se Hoskins. Jestli ten výslech brzy neskončí, jestli se nedostane z téhle místnosti, udělá se mu zle. Cítí se podobně jako v márnici, když se díval na oběti, na mrtvá těla ležící na kovových stolech s vyvýšenými okraji, které bezpečně zachytí krev nebo jinou tekutinu unikající z těl. „Proč jste si je nechal u sebe?“

Seever zamrká.

Je to otázka za milion dolarů. Sammie se na to zeptala Hoskinse předešlého večera, v jeho posteli. Měla mezi stehny miskou sušeného ovoce, oříšků a semínek. Nesnášel, když v posteli nacházel slunečnicová semínka a podobné dobroty, ale nechal ji být.

„Kdyby si Seever nenechal ty lidi – ty mrtvé lidi...“

„Oběti,“ opravil ji. „Nebo zesnulé. Tak jim říkáme.“

„Proč je všechny pohřbil pod svým domem? Nemá přece žádné rozumné vysvětlení, jak se tam dostali. Nikdo si nemůže myslet, že je nevinný.“

„Nesnaží se nikoho přesvědčit, že je nevinný,“ řekl Ho-

skins. „Nic nepopírá.“

Sammie měla na sobě jednu z jeho košil, límec se svezl ke straně a odkryl rameno. Hoskins jí přejel prsty po hrudi až do svůdné prohlubně mezi prsy. Zavřela oči, zaklonila hlavu a odhalila nádhernou linii krku. Často uvažoval o tom, co si Sammie myslí.

„Chodil jste někdy tam dolů, abyste je navštívil?“ ptá se Hoskins nevinně. V uších mu hučí a má pocit, jako by se na Seevera díval dalekohledem, ale z opačné strany. Seever se zdá být tak vzdálený a malý, přestože sedí na druhé straně stolu, jen tři stopy daleko, ale Hoskins má pocit, že kdyby se pokusil na něj zaútočit, jeho pěst by naprázdno projela vzduchem. „Byl jste tam dole, užíval jste si to, smál jste se a onanoval?“

Seever polkne, vydá chrčivý zvuk. Pak se odvrátí.

„Jak jste to dělal?“ zeptá se Loren. Hoskins slyší netrpělivost v jeho hlase, skrytou agresi. Seever to možná neslyší, ale on s Lorenem posledních deset let nepracoval, neodhadoval jeho náladu, jako zkoušíte teplotu vody, než vlezete do vany. „Kde jste na ně narazil?“

Seever se předkloní, lokty položí na stůl. Má na sobě oranžovou kombinézu, jakou nosí všichni vězni, na prsou je špinavá, upatlaná od zbytků jídla. Seever býval puntičkář, pokud šlo o jeho oblečení, a najednou je to všechno v hajzlu. Vězení není nic pro hezké hochy. Vzepře se na loktech. Zdá se, že si chce povídat. Hoskins očekává, že zas bude lhát, hrát si s nimi, vytahovat se, ale ne, dojde na pravdu.

„Všude možně, kdekoli,“ řekne Seever. „Nikoho jsem nenapadl. Šli se mnou, protože *chtěli*.“

„Aha,“ odpoví Loren. „Chcete mi namluvit, že *chtěli*, abyste je svázal a zabil?“

Seever neodpoví, jen se směje, ten pichlavý smích proniká

až do morku kostí a nelze se ho zbavit. V Lorenovi to vře. Mluvili o tom později se šéfem, o tom, že se smál, smál se jako šílenec a Loren už to nevydržel. Ale Hoskins ví, že to není jen ten smích. Sedm týdnů Seevera sledovali, čekali, až udělá chybu, a konečně ho zavřeli.

Nejdřív je k němu zavedl anonymní telefonát; nějaká žena jim udala Seeverovo jméno a adresu, řekla, že provádí něco nekalého, že viděla, jak do jeho domu přicházejí lidé, ale nikdy už nevyjdou ven. A tak ho začali sledovat, jak jde do práce, do baru a domů. Cívěli na něj dalekohledem, zatímco seděl na víku vany a stříhal si nehty nad záchodovou mísou. Začali sledovat Seevera, protože neměli nikoho jiného, žádné stopy, a museli *něco* dělat; město volalo po vysvětlení. Za posledních sedm let bylo nahlášeno zmizení třidvaceti osob jen v kampusu Denver-Metro. Lidé se stále ztrácejí, ale ne takhle, žádní svědci, žádná těla. Začaly se rojit řeči o sektách a satanistech, o bílém otroctví. I Hoskins to slyšel a smál se, protože mu to přišlo hloupé. Musí být nějaké vysvětlení ohledně těch zmizelých lidí, říkal si. Něco normálního a rozumného.

Tak začali sledovat Seevera, kvůli tomu telefonátu. Mohli kdykoli přestat, ale bylo tu něco, co je za ním hnalo dál. Seever byl divný, bylo na něm něco *špatného*. Byl to Loren, kdo s tím přišel, kdo řekl, že Seever něco skrývá, něco nedobrého. Nebyl si jistý, že je za všemi těmi zmizelými lidmi, ale s tím chlápkem něco nebylo v pořádku. Lorenovi se dalo věřit, měl na podobné věci nos, uměl lidi odhadnout. Lorenovi se Seever nelíbil, nelíbilo se mu, jak podává ruku, ten nepříjemně dlouhý upocený stisk, nelíbilo se mu, jak si geluje vlasy, až na nich zůstanou viditelné stopy po zubech hřebenu. Loren chtěl Seevera za něco sbalit, za *cokoli*, ani by to nemuselo být nic velkého, protože chtěl vidět, jak se kroutí, chtěl se mu vysmát do obli-

čeje, až ho strčí do cely v jeho nóbl oblečku a nechají ho spát na kavalcí a srát do mísy bez prkýnka. No, mohli ho kdykoli zavřít pro opilství – Seever nasával po barech skoro každý večer, než zamířil domů, mohli ho kdykoli zastavit u krajnice – ale Hoskins donutil Lorena, aby počkal.

„Já nevím,“ řekl. Obvykle to byl on, kdo se bez velkého rozmyšlení hrnul dopředu – *jako beran, nedívej se, jestli jsi přecitlivělý* – ale tentokrát to bylo jiné, dotíraly na něj drobné pochybnosti, svrběly ho prsty, zpomal, říkaly, počkej. Dívej se. Jestli Seever jede v něčem velkém – a Hoskins byl po dlouhém sledování přesvědčený, že ano – všechno bude v háji, když po něm vyjedou moc brzy. Seever měl peníze, měl přátele; byl oblíbený. Mohli na něj zamávat odznaky, ale pak by se museli stáhnout, protože by začal vykřikovat, že ho obtěžují, že policie dychtí po krvi nevinného občana, a oni by ho už nikdy za nic jiného nedostali. „Bylo by lepší vyčkat.“

„To jsou kecý,“ řekl Loren a sevřel pevně volant. Seděli v jeho autě, parkovali před jednou ze Seeverových restaurací, sledovali siluety lidí míhajících se za sklem, jak jedí, smějí se nebo jen tak lelkují. „Mohli bychom ho mít dneska večer za katrem.“

„Ale pak se nedostaneme do jeho domu,“ poznamenal Hoskins. Poklepával prsty na palubní desku a zíral na bílé pruhy namalované na asfaltu, jako by se nudil. „Řekněme, že má na svědomí ty zmizelé lidi. Nikdy se to nedozvíme, když se nedostaneme na jeho pozemek. Budeme za debily, kteří si nechali toho hajzla proklouznout mezi prsty.“

Loren se nerad podřizoval, nelíbilo se mu, když mu někdo říkal, co má dělat. Hoskins to pochopil brzy poté, co se z nich stali partáci. Loren se řídil tím, co považoval za svůj nápad, a tak s ním Hoskins tu hru hrál; tahal za nítky, ale musel to dělat jemně, opa-

trně. Žádný z Lorenových partáků na to nepřišel; Loren je všechny převálcovál, nikdo nevydržel, až Hoskins. Partnerství mezi dvěma pitbully neexistuje – jeden z nich musí fungovat jako vodičko.

A tak Loren uvažoval, celý den si s tím lámal hlavu, potom šel za velitelem Blackem a řekl, že o tom přemýšlel a že se rozhodl vyčkat, dál Seevera sledovat a zvolit vhodnou chvíli, kdy k němu vtrhnou a sbalí ho. Šéf souhlasil a dal jim víc času. Později budou lidé Lorenovi gratulovat, že byl prozíravý, že věděl, kdy se stáhnout, že měl tak dobré *instinkty*, a Loren je při tom nechá. Hoskins nebyl našťvaný – tak už to s Lorenem bylo, dalo se to čekat. Sláva nebyla pro Hoskinse až tak důležitá, zajímaly ho výsledky. Účel světí prostředky, nebo, jak říkal jeho táta, je jedno, co strčíš do pusy, nakonec je z toho stejné hovno.

Bud' stvašně, stvašně potichu, šišlal Loren šeptem, když v noci parkovali proti Seeverově domu a snažili se neusnout. *Lovíme kválíky*.

Nejdřív to byla legrace, později už ani ne.

Sedm týdnů si hráli na Elmera Fudda, sedm týdnů pozorovali Seevera, jak se cpe, jak se šourá před dům, aby si ze schránky vyzvedl poštu, jak si povídá se sousedy, kteří ho zřejmě měli rádi, kterým připadal jako prima chlap. K ničemu to nevedlo. Loren byl vemlouvavý, ale nemohl velitele přesvědčit, aby jim dával víc času donekonečna. Potřebovali průlom. A on skutečně přišel: devatenáctiletá dívka Carrie Simmsová, jediná osoba, které se podařilo uniknout ze sklepení.

Ale těch sedm týdnů, než Simmsová dorazila na policejní stanici, padesát hodin týdně, někdy i víc... Byly chvíle, kdy se Hoskinsovi zdálo, že k němu Seever vlezl do postele a horkou rukou mu sahá na zadek a na péro, a ať se Hoskins sebevíc brání, nemůže se ho zbavit. Seever se jim zavrtil do hlav jako

parazit a Hoskins věděl, že *tohle* je pravý důvod, proč Loren vyskočil ze židle a dal Seeverovi ránu pěstí přímo do obličeje. Nos je na placku a krev stříká na všechny strany. Loren to neudělal proto, že je Seever vrah – už chytili spousty vrahů, kteří dělali hrozné věci svým ženám a dětem i naprosto cizím lidem – ale proto, že Seever je jako refrén děsivé písně, který se donekonečna opakuje. Jako odporné sousto, jež uvízlo v krku, a vy se ho nemůžete zbavit. Krvavá skvrna na koberci, která nikdy nezmizí.

Hoskins popadne Lorena za košili a strhne ho zpátky. Nemotorně klopýtají, Seever ječí, jednou rukou si drží krvácející nos a civí přímo na Hoskinse, protože Loren je mimo, má zavřené oči, rty se mu pohybují, počítá pomalu od deseti k jedné, jak mu to poradil policejní psycholog pro případ, že by se přestal ovládat.

„Nikdy to neskočí!“ řve Seever. Trochu huhňá, jelikož má ústa plná krve, která se hrne ze rtů k límci kombinézy, ale Hoskins mu rozumí velmi dobře. „Nikdy to neskončí!“

SAMMIE

21. února 2009

Jednatřicet. Tolik těl našli, když rozkopali celé sklepení, rozorali zahradu za domem a betonovou podlahu v garáži rozbili na kusy a vyvezli.

„Nenávidím toho bastarda,“ řekne Hoskins. Je unavený, pod očima má kruhy. Už strávil se Seeverem spoustu času, hodiny a hodiny výslechů, otázek, jen oni dva, protože Seever už v Lorenově přítomnosti nehodlal mluvit. Hoskins jí toho moc neprozradil, ale Sammie ví, že mu Seever řekl, kde v garáži se má kopat, a oni tam potom našli kostru. Pak ho odvedli do domu, aby jim ukázal, kde na zahradě pohřbil další tělo. „Kdybych s tím hajzlem měl strávit ještě jednu jedinou minutu, zešílím.“

Nic na to neříká, protože se jí Seever vždycky líbil, stále nemůže uvěřit, že je vrah. Ale nikdy nevíte, čeho je člověk schopný, pomyslí si. Jako její manžel. Dean není hloupý; ví, že se něco děje, sleduje ji. Už jí nevěří, a to jí štve, i když by nemělo. Nebo mělo? Co vlastně Sammie provádí – jemu, jejich manželství. A Hoskinsovi. Nemůže zapomenout na Hoskinse, který je většinu dní unavený a podrážděný, nemívá náladu na sex, ale stále na ní visí. Je typem muže, který ve svém životě potřebuje ženu. Kdyby se bývali potkali dřív, možná by skončila s ním, ne s Deanem, ale tyhle úvahy nejsou k ničemu. Proč se jí do úvah o životě pořád pletou chlapi? Vždycky nějakého měla, od chvíle, kdy v sedmé třídě dostala první pusy. Možná je jako Hoskins – nemůže žít bez partnera. Ale ona nemá jed-

noho muže, má dva a něco s tím bude muset udělat, dřív nebo později, je to jen otázka času. Dean jí klade otázky a Hoskins na ni tlačí, aby zažádala o rozvod a nastěhovala se k němu. Ale jí se to nechce řešit, nechce nikoho ranit. A je to tak špatné? Poprvé v životě nic nechce, byla by spokojená, kdyby to tak zůstalo. Jenže Hoskins se nevzdává, tvrdí, že potkal někoho jiného, a to je vážné.

„Jak se jmenuje?“ zeptá se Sammie. Nenapadlo ji, že se to vyvine takhle. Měla to být ona, kdo se s ním rozejde, tak si to vždycky představovala. Ne takhle, u oběda. Vedle u stolu sedí dvojice. Jedí tiše a poslouchají. Nebudou slzy ani pláč; Hoskins vybral skvělé místo, aby unikl ve zdraví. Bez nějaké scény.

„To není důležité.“

„Pro mě ano.“ Ale proč by to mělo být důležité? říká si. Nečekala na to, na šanci vyklouznout hladce z tohoto vztahu a vrátit se do manželského přístavu? Není důvod, proč v tom pokračovat. Není důvod, proč se vracet do Seeverova domu; budou jiné příběhy, je čas jít dál.

„Nechceš, abych se vídal s jinou ženou?“ usměje se Hoskins. „Ty jdeš domů za manželem, ale já bych neměl mít přítelkyni?“

„To jsem neřekla. Jen chci znát její jméno.“

„Jestli mě chceš ještě vidět, nastěhuj se ke mně. Odejdi od něj.“

„Nemůžu to udělat. Víš, že to nemůžu udělat.“

„Ale ano, můžeš. Sbal si tašku a odejdi. Koupím ti všechno, co potřebuješ.“ Tak tohle je Hoskins, řekne si. Chce být hrdina. Jako by žil na Divokém Západě, nosil bílý kovbojský klobouk a ona ležela spoutaná na kolejích. „Postarám se o tebe.“

Sammie si nemyslí, že by tu byla jiná žena. Nemůže být. Hoskins byl v posledních měsících s ní nebo se Seeverem. Neměl čas scházet se s někým dalším. Vymyslel si to, aby žártila

a opustila Deana. Hoskins se chce usadit, před časem jí to říkal. Uvažuje, proč vždycky narazí na podobné muže, celý život to tak je – potkává muže, kteří chtějí víc, než jim může dát. Kde jsou ti chlapi, kteří nechtějí nic než sex, trochu zábavy, a pak zas jdou?

„Musím jít,“ řekne, stáhne ubrousek z klína a odloží jej na salát, *chřup*, zapraskají lístky salátu.

„Poslouchalas, co jsem ti říkal?“ ptá se Hoskins.

„Jo.“

„A?“

„Nevím.“

„Co nevíš?“

„Nevím.“

„Co to znamená?“ řekne. „Skončilas se mnou?“

„Ne.“

„Tak od něj odejdi. Pojď ke mně.“

„Nemůžu.“

„Nerozumím.“ A nebudeš rozumět, pomyslí si Sammie. On neví, jaké to je být vdaná za milého, *hodného muže*, s nímž je většinou šťastná, a k tomu mít Hoskinse, kterého by mohla milovat, ale nemůže opustit Deana, protože ta volba by byla nevratná, a co kdyby se ukázalo, že byla špatná? Už by se to nedalo vzít zpátky. Je uprostřed, v bezpečí. Má svůj koláč a ukusuje z něj, jak by řekla její matka, kdyby věděla, oč jde. Ale matka by umřela, kdyby to zjistila. Umřela by hanbou. Už se nemůžu ukázat v kostele, to by řekla. *Má dcera je děvka, a já se nedostanu do nebe*. „Dostalas, co jsi chtěla, vid'? Dostalas dobrý příběh, dostáváš lepší práci. Hotovo?“

„Ne.“ Zavrtí hlavou a kousne se do bříška palce, ale je pravda, že *dostává* lepší práci, když Dan Corbin konečně usoudil, že je *seriózní* novinářka. Volají jí reportéři z jiných novin

a doufají, že z ní dostanou nějaké informace, žádají o kontakty, zdroje, a přitom to není tak dávno, kdy redakce obvolávala ona. Vděčí za to Hoskinsovi, ale je tu něco, co někde uvnitř ní ztvrdne, když na to pomyslí. Je skrblický, zdráhá se čehokoli vzdát, aby mohla splatit dluh. Zvláště když ví zcela přesně, co Hoskins chce – chce ji. „Tak to není.“

„Lžeš, abys dostala všechno, co chceš,“ řekne Hoskins, zprudka vstane a převrhne sklenici. Voda teče po stole, vrhne se k nim číšník, který chce pomoci, snaží se zachránit jídlo, ale zdá se, jako by se to všechno stalo jinde a jindy. „Bože, jsi odporná děvka.“

Později doma bude Sammie plakat nad tím, co Hoskins řekl. Nejde o to, že ji označil za lhářku, protože ona *je* lhářka, už to ví. Kdo není? Ale odporná? *Není* odporná. Celý život jí všichni říkají, jak je hezká, krásná. Patří to k ní; je to součástí její identity jako otisky prstů, jako piha na pravém boku. Její krása byla něčím, s čím vždycky počítala, východisko z nouze, když všechno ostatní selhalo. Nikdo jí nikdy neřekl, že je *odporná*. To bolí, i když připouští, že má Hoskins pravdu, že *je* odporná. A všichni to vidí, ale tvrdí jí opak. Jinak si to nedokáže vysvětlit.

„Nikdy to neskončí,“ říká Hoskins bezvýrazně, nedívá se na ni, ale přes její rameno, a to ji zraňuje – kdyby nebyli na veřejnosti, kdyby na ně nezírala dvojice od vedlejšího stolu, která se ani nesnaží předstírat, že má na práci něco jiného, kdyby se k jejich stolu nevrhнул číšník a nesnažil se utřít, co se dalo, možná by začala ječet. Protože tohle nejsou Hoskinsova slova. Patří Seeverovi a Seever to řekl, byl to jeho obrat, opakoval ho při každé příležitosti. „Nikdy to neskončí.“

Potom Hoskins odchází. Otočí se a vyjde z restaurace do vláheho odpoledne. Dvojice se honem vrátí k jídlu, číšník pečlivě

utírá stůl. Všichni mají spoustu práce, jen aby se na ni nemuseli dívat. *Postupujte, prosím, dámyapánové, nenítunickvidění.* Sammie si připadá jako zpráskaný pes, jako by ji omráčili. Kéž by se na ni někdo podíval, třeba soucitně, ale ne. Je to, jako kdyby tam nebyla.

GLORIA

17. března 2009

V úterý vždycky chodí do krámu, naplní lednici plastovými krabicemi se zeleným salátem, odstředěným mlékem a mletou kávou. Ještě si nezvykla nakupovat jen pro jednoho – je zvláštní nekupovat potraviny, které obvykle jedl Jacky, brambory, různé druhy sýrů a galony zmrzliny. A červené maso. Gloria teď maso skoro nejí. Někdy úplně zapomene jíst, a když si jde ráno do kuchyně pro šálek horkého čaje, uvědomí si, že za celý předešlý den nic nesnědla. Vždycky ji to překvapí, na jídlo by člověk neměl zapomínat. Snaží se toho nakupovat méně, a stejně občas něco vyhodí, shnilé listy salátu ze dna lednice, zkyslé mléko.

Je úterý, ale ona nejde koupit jídlo. Místo toho míří domů, k velkému domu na severovýchodním rohu Sycamore Street, k cihlové stavbě na pozemku o rozloze čtvrt akru se vzrostlým jehličnanem u hlavního vchodu. Ten strom stál celé jmění a jeho kořeny místy prorostly do základů a kanalizace, ale ona kdysi řekla Jackymu, že chce žít v domě s velkým stromem u dveří. Uložil tu informaci, nechal si ji na pozdější dobu. Jacky měl vždycky dobrou paměť, pokud šlo o podobné věci, a miloval překvapení, a ona *byla* překvapená, když ten dům koupil, a ještě víc překvapená byla, když ji týden poté, co se nastěhovali, vzbudili muži, kteří před domem sázeli ten strom. Jacky ji rád činil šťastnou, říkal, že je to hlavní manželova role. Rozesmát svou choť.

„Lituju každé chvíle, kdy jsem tě rozplakal,“ řekl týden před

tím, než jej zavřeli. Balila se, pečlivě skládala oblečení a rolovala ponožky, aby je zastrčila do bot, které už ležely v otevřeném kufru. Během manželství hodně cestovali a ona se stala expertem na balení. Toaletní potřeby do speciálních sáčků – gallon freezer – pro případ, že by v letadle dělaly neplechu, což se může stát, když letíte do Denveru. Krabička na šperky s přihrádkami, aby se náhrdelníky nezamotaly do sebe. Ponožky zastrčené do bot, aby se ušetřilo místo.

„Cos říkal?“ Měla plné ruce práce, nechtěla na nic zapomenout. Chystala se na výlet se svou matkou, podívat se na slavný oblouk v St. Louis nebo ještě dál, do Chicaga. Ten výlet byl Jackyho nápad. Později si uvědomila, že byl tak neoblomný ohledně její cesty, neboť tušil, co se bude dít, a nechtěl, aby byla u jeho zatčení. „Promiň, neposlouchala jsem.“

„Lituju každé chvíle, kdy jsem tě rozplakal,“ opakoval Jacky pomalu. Seděl v křesle u okna a pozoroval jejich tichou ulici. Na rohu parkovalo auto, na stejném místě jako každý den v uplynulých týdnech. Gloria viděla rameno muže sedícího za volantem, prsty bubnující na palubní desku. Jackymu o tom autě a mužích, kteří jsou stále poblíž, nic neřekla. Ale bylo jí jasné, že to ví a že to jsou policisté. Poznala to podle oblečení, podle toho, jak odvraceli pohled, když jela kolem. Jejich manželství trvalo téměř třicet let, ale Jacky si stále myslel, že je netečná, že si nevšímá nepatrných detailů. Žertovali o tom a ona s ním souhlasila, ale těch policajtů si všimla. Záludné oči, saka, dostatečně volná, aby zakryla jejich zbraně – věděla, že se něco děje.

„O čem to mluvíš?“ zeptala se, ale on jí neopověděl. Jacky se tak někdy choval, přešel od jedné věci k druhé, než měla čas se chytit. Ignoroval její otázku a pomáhal jí balit. Nevzpomněla si na to, dokud jí nezavolal z vězení. Opravdu po svatbě často

plakala, ale poté, co Jackyho zavřeli, neuronila ani slzu.

Ale ten dům. Její dům. Jacky ho koupil, protože jeho restaurace prosperovaly. Řekl, že je to investice do budoucna, že bydlet v nájmu je totéž jako házet peníze do záchodu. Zpočátku ten dům nevypadal moc lákavě – špinavé koberce, laciné papírové tapety, pavouci po všech koutech – ale Jacky řekl, že je to její práce, dát ten dům do pořádku, pozvat řemeslníky a uklízeče, nakoupit nábytek, záclony a doplňky. Načechrat jejich hnízdo, tak tomu Jacky říkal. Gloria si myslela, že prožijí zbytek života v tomhle domě, že konečně budou mít děti a zestárnou tam. Budou si stěžovat, že je dům patrový, protože je začnou bolet kolena, a budou mluvit o prodeji, tak to mělo být – *měli mluvit*. Ale nic z toho se nestalo. Nikdy neměli dítě, ať se o to snažili sebevíc, ať navštívili kdoví kolik doktorů. Teď je tu, je jí čtyřicet devět, bydlí v bytě s humpoláckým nábytkem, zatímco její manžel sedí ve vězení a její krásný dům je prázdný. Není to život, jaký si představovala, ale tak to je a nic se na tom nedá změnit.

Už nikdy v tom domě nebude žít, říká policie. Mnoho let plánovala, nosila domů vzorky látek, pozorně procházela obchody s nábytkem. Bolí ji pomyslení, že už nikdy nebude mít vánočně vyzdobený domov s jídelnou přeplněnou přáteli a příbuznými, patnáct stop vysoký stromek třpytící se v okně. Nebo ty letní chvíle, když grilovali vzadu na zahradě, děti od sousedů pobíhaly kolem, chytaly žáby v jezírku a skákaly z mola, které postavil Jacky, pusy červené od ovocných nanuků. Jejich pastor vždycky říkal, že člověk si má uchovat vzpomínky na lepší časy, aby překonal ty špatné. Ale to bylo před tím, než Jackyho uvěznili. Pak si ji vzal pastor Ed stranou a tiše jí navrhl, že by pro ni možná bylo lepší modlit se doma, že *On* jí bude naslouchat, ať bude kdekoli. Nastav dru-

hou tvář, to ji vždycky učili, a tak už do kostela nikdy nevstoupila. Zůstala doma, v neděli ráno sledovala kázání v televizi a tiše se modlila před jídlem a před spaním. Ale nejraději by byla, kdyby mohla vidět, jak jsou všichni mrtví, jak je Pán potrestal za to, že se k ní otočili zády, když je potřebovala. Ale čekala, vyčkávala, protože On oplácí. Dříve nebo později každý dostane to, co zaslouží.

„Kdy se budu moct nastěhovat zpátky?“ zeptala se před několika týdny. Už byla z toho bytu unavená. Říká se tomu korporační bydlení, ale bylo to totéž jako bydlet v motelu. Horší. Celé noci nespala a divila se, jak jiní mohou spát v té posteli, používat otlučené nádoby a sedět na tvrdé pohovce.

„Jak to myslíte?“ podivil se policista. Byli dva, vždycky chodili ve dvou, jako by patřili do stejné sady. Byli to ti, co vysedávali před jejím domem, jeden mladší a hezký, ten druhý nepřijemný. Nepamatovala si jejich jména, ani se o to nepokoušela. Nelíbili se jí. „Nemůžete se tam nastěhovat.“

„O čem to mluvíte? Je to můj dům. Patří mi.“

Ti dva se na sebe zmateně podívali. Popudilo ji to. Tváří se, jako by byla malé dítě, jež se dožaduje hračky, kterou nemůže mít, protože ho nic lepšího nenapadá.

„Ten dům se zbourá, paní Seeverová,“ řekl ten mladší. Alespoň byl zdvořilý, ne jako ten druhý, který ji vždycky pozoroval s podivným úsměvem na tváři. „Zbourá se do základů.“

„Ne, to ne.“

„Ale ano, obávám se, že je to tak.“

„Jacky řekl, že tam můžu žít, i kdyby byl ve vězení.“

„Jacky už do toho nemá co mluvit,“ řekl ten starší. Loren, vzpomněla si. Detektiv Loren. Šklebil se, pusou od ucha k uchu, viděla všechny jeho zuby a skoro celé dásně. „Ztratíte poradní hlas, když zavraždíte pár lidí.“

„Nerozumím.“

„Ten dům je prodaný.“

„Ale já tam žiju.“

„Obávám se, že váš milovaný manžel vám zapomněl sdělit, že jste na mizině. Prodal všechno, aby zaplatil právníkovi za svou obhajobu. Dům. Auto. Celý váš majetek. Jistě si nemyslíte, že ho ten věhlasný advokát obhajuje, protože má dobré srdce, že ne?“

Sevřela kabelku, nehty se zabořily do kůže.

„Ale tohle všechno patří *také* mně,“ řekla. „Nemohl to prodat bez mého vědomí.“

„V podstatě vám tu nepatří nic,“ řekl Loren. „Vaše jméno nefigurovalo na ničem, a tak Jacky mohl udělat cokoli, co chtěl. A udělal to. Aniž vám to sdělil.“

Uvědomila si, že má pravdu. Jacky se vždycky o všechno staral sám, o peníze, o papíry, ona do toho nikdy nemluvila. Ani jednou. Nevěděla, kolik mají peněz, co se děje. Bylo tak snadné věřit, že je všechno v pořádku, protože to tak vždycky vypadalo, a ona se nikdy na nic neptala, dokud její kreditky fungovaly a šeky byly bez problémů propláceny. Koupil ten dům bez ní, jako překvapení. I k prodejci vozů chodil vždycky sám. Jediný papír, který kdy s Jackym podepsala, byla satební smlouva, a to je vše, co potřeboval, aby ji uvedl do světa a poté zničil.

„Ale ty restaurace–“ začala, ale hned se odmlčela. Od chvíle, kdy Jackyho zatkli, v žádném nebyla, ani tam nevolala, aby je zkontrolovala. Bylo tolik jiných věcí k vyřizování a Jacky ji ujistil, že se o všechno postarají manažeři, že si s ničím nemusí lámat hlavu. *Budu odtud dřív, než se naděješ*, řekl jí během jedné její návštěvy v okresním vězení. *Nemusíš ani hnout prstem. Nedělej si starosti*. „Ty jsou taky pryč?“

„Ano,“ řekl mladý policista a vrhl na ni soucitný pohled. Nejraději by ho za to zabila.

„Kdo koupil ten dům? A restaurace?“ zeptala se. „Koupím je zpátky. Jsou moje.“

Litovala svých slov, hned jak je vypustila z úst, protože ji napadlo – ne, *věděla*, že už si nemůže dovolit být naivní, už ne – nemá nic. Jestli Jacky prodal dům a restaurace, vše za jejími zády, mohl samozřejmě vybrat i jejich bankovní konta. Při troše štěstí jí možná zbylo trochu peněz, aby chvíli přežila, ale co si bude nalhávat... Jacky je ve vězení, ale jako by tam byla i ona. Zavinila si to sama. Sama to vězení vybudovala, cihlu po cihle. Vězení vystavěné z totální, nekonečné hlouposti.

Naivka, tak by ji nazval otec. Spokojeně by přitom zamlskal. Mizerná naivka.

„Restaurace získali noví vlastníci, a dům koupil tentýž fond zde ve městě. Snaží se zlepšit kvalitu života v Denveru a plánují ten dům zbourat,“ řekl mladý policista. Zdál se být v rozpacích. „Chtějí to srovnat se zemí. Mluví se o tom, že tam bude hřiště. Nebo veřejná zahrada.“

„Proč by to dělali?“ vykřikla.

„Protože na to mají,“ řekl Loren. „A protože lidé potřebují zapomenout, co se tam stalo.“

„Zapomenout na co?“ zeptala se. Třela si ústa kapesníkem. Chtěla si setřít rtěnku, ale žádnou na rtech neměla. Dolní ret jí začal krváčet.

„Potřebují zapomenout, že váš manžel je zkurvený psychopat.“

„Jacky nikdy nikomu neublížil.“

„To si opravdu myslíte?“ podivil se detektiv Loren. Podívala se na mladého policistu, přála si, aby mluvil dál, byl mnohem příjemnější, ale on stál u dveří s rukama zkříženýma na prsou

a pozoroval svého kolegu. „Víte, co nám váš sladký, nevinný manžilek řekl před několika týdny?“

„Ne.“

„Jedna z dívek, které zabil – Beth Howardová, myslím. Je to tak, Paulie?“

Ten mladý jen pokrčil rameny.

„To je jedno, ta dívka šla domů s nákupem. A váš manžel, laskavý muž, jí nabídl odvoz. A ona přijala. Možná bylo venku horko a ona to měla daleko, nebo jí dělal návrhy, nebo to byla jen líná hlupačka. Ale to se už nikdy nedozvíme.“

„Nechápu, proč mi to říkáte,“ řekla Gloria a přitáhla si kabelku těsněji k tělu, jako by ji to uklidňovalo.

„Tak *Jacky* přivedl Beth Howardovou domů, kde udělal, co udělal. Nebudu zacházet do detailů – určitě jste viděla zprávy. Víte, co dělal.“

„Nevěděla jsem to.“ Odmlčela se a odkašlala si. Něco jí uvízlo v krku, něco horkého a velkého, ale raději se udusí, než by požádala ty muže o pití. „Nevěděla jsem nic.“

„Paulie, mohl bys přinést paní Seeverové něco na svlažení hrdla?“

Mladý policista odešel, ale hned se zas vrátil s plechovkou koly. Gloria si ji vzala, sevřela rukama hliníkovou nádobu, ale nenapila se. Plechovka byla teplá.

„Tak, kde jsem to přestal? Aha. Slečna Howardová je mrtvá a já myslím, že je všem jasné, že s tím měl váš manžel něco společného.“ Myslela si, že to není možné, ale detektiv Loren se usmíval, ústa měl roztažená tak doširoka, až se zdálo, že mu upadne půlka hlavy. „Mimochodem, slečna Howardová byla učitelka v mateřské škole. Když zmizela, děti z její třídy nám napsaly dopis, protože ji měly moc rády. Bylo to opravdu dojemné, vidí, Paulie?“

„To se mě netýká,“ řekla upjatě.

„Počkat, ještě jsem neskončil. Po tom, co Jacky skončil se slečnou Howardovou, už víte, co dělal?“

„Musím už jít.“

Ale ten zatracený policajt se zlýma očima ji nenechal jít, dokud si neposlechla všechno, co jí chtěl říct.

„Jacky strčil tu dívku pod vaši postel. Osm hodin jste spala šest palců nad mladou ženou, kterou váš manžel zavraždil.“ Z čela mu stékala kapka potu do oka, Loren ji nepřítomně setřel. Uvědomila si, že ho to baví, pozorovat, jak ji uvádí do rozpaků. Byl by schopný o tom všem povídat kámošům u piva. Představila si, jak se smějí na její účet. „Jacky si rád nechával své oběti poblíž, i když už s nimi byl hotový. Zatraceně. Možná kdybyste něco řekla – kdybyste trochu spolupracovala, nemusel být tam, kde je teď.“

Neřekla nic. Cítila, že na ni jde migréna, hrozná migréna, příštích deset hodin stráví v posteli s mokrou utěrkou na očích. Uvažovala o tom, že popadne tu kolu a hodí ji Lorenovi přímo do obličeje, plechovka se mu odrazí od čela. Chtěla ho zranit za to, že ji obvinil, chtěla, aby krvácel.

„Samozřejmě můžete jít do domu a vzít si své věci,“ řekl detektiv Loren. „Ale ani kdybyste se postavila na hlavu, už tam nemůžete bydlet.“

A tak je tady, je úterý, kdy obvykle nakupuje. Zahne na příjezdovou cestu, jako by to stále byl její dům, klíče se jí volně houpají v ruce. Kráčí k přednímu vchodu. U kraje chodníku parkuje auto, motor je vypnutý, běží jen klimatizace – na březí je dost teplo – která chrání dvojici mužů ve voze před horkem. Jeden z nich zvedne ruku a ona na něj kývne, i když by mu mnohem raději ukázala zdvižený prostředník. Jsou to policajti. Jsou tu pořád, hlídají dům, dokud se nezbourá, což je

ztráta času, říká si Gloria. *Proč* nedat příležitost tulákům a delikventům, než se to všechno srovná se zemí? Slyšela, že už se sem lidi snažili dostat, chtěli sprejem načmárat ohavné nápisy na zdi nebo něco ukrást, nějakou morbidní upomínku na Jackyho Seevera, kterou by mohli ukázat kamarádům.

Odemkne dveře, vejde dovnitř. Byla tu před týdnem se dvěma mladíky a stěhovacím vozem. Vynesli ven všechno, nač ukázala, naložili to a odvezli, ale byli nervózní. Slyšeli všechny ty historky o domě a sklepní prostor byl stále odkrytý, přestože přes něj policisté dali celtu a kolem natáhli lano. Zabalili do beden její fotografie, vánoční porcelán s vlnitými okraji, ozdobený malovanými větvičkami. Všechn nábytek z pokoje pro hosty, hezkou proutěnou postel s krajkovým přehozem. Spala v ní občas, když Jacky chrápal příliš nahlas, nebo když nemohla spát a nechtěla Jackyho budit. Proutěný nábytek byl hezčí než ty krámy v ložnici, pohodlnější.

„Policie potvrdila, že si několik sousedů stěžovalo na silný zápach vycházející občas z vašeho domu. Je to pravda?“ To byla jedna z otázek té reportérky od novin, nemohla si vzpomenout na její jméno, objevila se u ní před dvěma měsíci. Gloria se jí snažila zavřít dveře před nosem, když řekla, že je z *Postu*, ale pak ta dívka prohlásila, že si myslí, že je Jacky nevinný, že jej osočují bezdůvodně. Proto ji Gloria pozvala dál, usadila ji v malém obývacím pokoji a nabídla jí kávu a sušenky, křehké máslové sušenky v modré plechové krabici.

„Vzpomínám si, že se to stalo jednou nebo dvakrát. Když bylo horko.“

„Aha.“

„Vždycky jsme měli problémy s hlodavci,“ řekla Gloria. „Jacky jim nasypal jed a ty myši asi zalezly do zdí a chcíply.“

Mladá žena se zamračila, zasunula si pramen vlasů za ucho.

Byla mladá, velmi hezká. Pohled na její ploché břicho prozrazoval, že nemá děti; možná není ani vdaná. Gloria se na to nezeptala – bylo by to nezdvořilé.

„Myši?“

„Ano. Máme vzadu jezírko a to přitahuje různé potvůrky.“

„Tohle vám řekl manžel? Myslím o těch myších.“

Gloria seděla pohodlně v křesle, v ohyzdném kusu nábytku potaženém blýskavou černou kůží se stříbrnými knoflíky na opěradlech. Ta obludnost měla být v jihozápadním stylu, ale byla jen ošklivá. Napadlo ji, že ta dívka, která pije její kávu a způsobně ukusuje její sušenky, vůbec nevěří, že je Jacky nevinný, a pravděpodobně si rovněž myslí, že je lhář.

„Ano. To mi Jacky řekl.“

„A věřila jste mu?“

Gloria se kousla zevnitř do tváře, dost silně, bude to oteklé celý den, a udělá se jí tam bolák, trable na celý týden.

„Proč bych mu nevěřila?“

„Váš manžel se přiznal, že zavraždil jednatřicet lidí, paní Seeverová, přímo ve vašem vlastním domě,“ řekla ta reportérka. „Je těžké uvěřit, že jste neměla ponětí o tom, co se děje.“

„Policie mě z ničeho nepodezírá, jestli vám jde o tohle.“

„Vůbec ne.“

Gloria se na ni zadívala.

„Přijdete mi povědomá,“ řekla. „Už jsme se setkali?“

„Myslím, že ne.“

„Jacky by si myslel, že jste velmi hezká,“ dodala Gloria. „Určitě by se s vámi chtěl blíže seznámit.“

Poté reportérka rychle odešla.

Uvnitř je chladno a ticho, trochu zatuchlý vzduch, což se stává, když je dům dlouho zavřený. Už si z domu odnesla všechno, co chtěla, ale toužila se ještě vrátit, rozloučit se. By-

vala v tom domě šťastná.

Gloria jde nahoru, pomalu, v posledních měsících ji začala bolet kolena, a zamíří do ložnice, druhé dveře zleva. Tady je jejich velká postel s pelestí z třešňového dřeva a filigránové kovové lampy, které získala od jednoho starožitníka. Četla, že muži obvykle spí blíž ke dveřím, aby mohli chránit svou choť, ale na tom místě vždycky spala ona. Přemýšlí, co to vypovídá o jejich manželství.

Klesne na kolena a odhrne prošivanou deku, aby viděla pod postel. Není to pohodlná pozice. Vlasy jí lezou do obličejce a z téhle vzdálenosti vidí drobné černé skvrnky, které se zachytily na vláknech koberce. Špína nebo make-up. Jacky se vždycky durdil, když si malovala oči a šupinky barvy skončily na koberci, nikdy už nešly odstranit, ať jste koberec sebevíc drhli.

Pod postelí není nic než pár zaprášených plyšáků, hrstka sponek a kniha. Ta kniha je až vzadu a ona se musí natáhnout, aby na ni dosáhla. Prsty marně šátrají po hřbetu, než se jí podaří knihu uchopit. Je to kniha pro těhotné ženy, s radami ohledně ranní nevolnosti a koliky, kojení a výběru správných plen. Nepamatuje si, že by ji koupila, ale určitě ji musela koupit, protože nikdo jiný nevěděl, že se dlouhou dobu snažili o dítě. Většina lidí si myslela, že patří k párům, které se rozhodly nemít děti, hrát role milující tety a milujícího strýce jiným dětem a utrácet volný čas a peníze za cestování a dobré víno. Ale spletli se. Gloria dlouho toužila po dětech, ale potom už bylo pozdě, uvnitř uschnula, scvrkla se, nic se nedalo dělat. Teď je ovšem ráda, že dítě nepřišlo.

Listuje knihou, dívá se na stránky plné slov a obrázků zobrazujících vulvu, která vypadá spíš jako rozkrojená jahoda než cosi, co by mělo být ukryto mezi ženským nohama. V hor-

ním patře domu je teplo a dusno. Gloria leží, hlavu má opřenou o měkkou paži. Podlaha je tvrdá, ale ona stejně začíná dřímat, protože je tak teplo a je unavená a tohle je její domov. Vždycky to byl její domov. Už skoro spí, když se pod postelí něco pohne. Otevře oči a uvidí, že je tam mladá žena a dívá se na ni, jen několik palců vzdálená. Žena se srdcovitým obličejem a šedohnědými vlasy, na sobě má modré šaty ozdobené trsy bílých květů. Je to Beth Howardová, Gloria to ví. Beth Howardová, kterou Jacky schoval pod postel. Je hezká, ale mrtvá. Její obličej je měkký, ochablý jako jablko, jež leželo příliš dlouho v kredenci. Ale oči jsou živé, neklidné a třpytivé, dva kousky mramoru zasazené hluboko do bělostného obličje.

„Vzal mi všechno,“ sykne ta dívka. Gloria sebou trhne a posadí se, v pravém rameni ucítí ostrou bolest. Snaží se dostat co nejdál od postele, rukama se opírá o koberec, až narazí do křesla, které vždycky stálo v rohu pokoje. Teď vidí, že pod postelí nic není, nic, rozhodně ne mrtvé děvče. Byl to jen výplod její fantazie.

Gloria se unaveně opře o křeslo, přitáhne si nohy k hrudníku a položí hlavu na kolena. Vypadá jako holčička, když takhle sedí, malá a zranitelná, holčička, kterou bývala. Holčička ukrývající se za gaučem, když její otec mířil matce puškou do obličje.

Má zavřené oči a zhluboka dýchá, snaží se vzpamatovat. Nádech nosem, výdech ústy, jak jim to ve škole říkával učitel tělocviku. A potom to ucítí. Ostatní si na to stěžovali, a ona si toho nikdy nevšimla. Pach hniloby, sladká, vlhká vůně masa prolezlého červy.

To se mi jen zdá, myslí si. Je to jen v mé hlavě. Nic necítím.

Čeká, až to odezní, zatíná ruce v pěst a tiskne si je na oči. Vzpomene si na výlet do zoo, když byla mnohem mladší. Stála

ve vlhkém vedru pavilonu opic a cítila, jak jí do krku stoupá žluč, než ten příšerný puch trochu ustoupil. Byl tam pořád, ale už se to dalo vydržet. Mohlo by to být stejné, říká si, ale zdá se, že je to stále silnější. Možná za to může to horko, ale o tom by se dalo pochybovat. Vypotácí se z ložnice a klopýtá po schodech k přednímu vchodu, ze všech sil se snaží nezvracet a neječet.

18. května 2009

Carrie Simmsová, dívka, která utekla Seeverovi, nechce svědčit u soudu. Je hrozně hubená a malá, jako myška. Jinak je v pohodě, většinou souhlasí se vším možným, ale s tímhle ne.

„Nemůžu být s tím chlapem v jedné místnosti,“ říká. Vlasy jí za poslední měsíce vyrostly, částečně jí zakrývají obličej. Prameny vlasů si strká do úst, jako by je okusovala, takže se zdá být mladší, než je, a plachá. „Pokaždé, když toho parchanta vidím v televizi, mám pocit, že omdlím.“

Simmsová se přiloudala na policejní stanici během třetího prosincového týdne, všude už byla sváteční výzdoba a Hoskinsovi se z ní dělalo špatně. Den díkůvzdání strávil tím, že sledoval Seeverovy přátele a rodinu přes velké přední okno. U stolu v jídelně si podávali košíky s pečivem a plátky krocaních prsou. Měli se dobře, seděli v teple a smáli se. V podobných situacích Hoskins svou práci nenáviděl, protože by měl dělat totéž, měl by mít ženu a děti, ale neměl nic. Manželka ho opustila, protože byl příliš pohlcen svou prací, pořád někde jinde. Když to konečně zabalil, zašel za otcem, ale starý pán spal u televize, rozvalený v ušáku s plechovkou piva mezi područkou a stehnem. A když se Joe probudil, nejdřív se zdálo, že Hoskinse nepoznává; byl nervózní a trochu vystrašený a to Hoskinse deprimovalo ještě víc. Úžasný život – vysedává před domem podezřelého a nakonec ho nepozná ani vlastní otec. Dokonce i Loren na Den díkůvzdání někam šel, ale neprozradil Hoskinsovi kam.

Očekával, že na Vánoce to bude stejné. Zas bude sledovat Seevera, sám, zatímco ostatní se vrhnou na dárky a vaječný koňak. Přemýšlel o tom a zadíval se na větvíčku jmelí, kterou někdo zavěsil pod strop vedle jeho stolu. Chystal se vylézt na židli a strhnout ji, když vešla Simmsová, která chtěla někomu povědět svůj příběh. Nevěřil jí. Zpočátku. Simmsová zběhla ze školy, holdovala drogám, nejvíc metamfetaminu, několikrát byla zadržena za prostituci, jednou za napadení. V roce 2005 osmkrát volala na policii s tím, že byla okradena, tvrdila, že jí vzali televizi, stereo a drahé věci, které nikdy neměla. Bylo jí devatenáct, ale vypadala na pětáctýřicet. Byla to feťačka a potřebovala dávku. Řekla, že skončila u Seevera, protože mu ho byla za prachy ochotná vykourit. Nabídla mu to. Ochotně nastoupila do Seeverova BMW, on jí dal pár panáků tequily, trochu koksu a hrst prášků. Pak ztratila vědomí. Když se probudila, byla nahá a svázaná, a ten chlap, který se v baru choval tak přátelsky, byl najednou někdo jiný. Měl velkou tašku plnou věcí, které si nemůžete koupit v obchodě, ale jen prostřednictvím katalogů. Přijdou vám poštou zabalené v silném černém plastu, aby pošťák neviděl, že jste úchylák. Seever s ní měl velké plány, vzrušeně poskakoval, jako dítě o Vánocích. Uplynulo několik dní, než Simmsová dokázala utéct, protože se jí uvolnil provaz na zápěstích – částečně proto, že byl Seever líný udělat dvojité uzly, ale hlavně proto, že Simmsová byla příšerně vyhublá. Podařilo se jí dostat z pout a utekla. Bylo jí jedno, kam utíká, kde je a že má na sobě jen kalhotky a roztrhané tílko.

„Proč jste k nám nepřišla hned?“ zeptal se Hoskins. „Říkáte, že se to stalo – před čtyřmi měsíci? Začátkem srpna? Proč jste čekala tak dlouho?“

„Já nevím,“ řekla Simmsová. Po několika minutách požádala